

[Ingvar Dahl.]

Jeg anser tidsfristen i § 5, indenfor hvilken lån kan ydes, for at være for kort og begrundet det med, at såfremt nedrivningen ikke kan gennemføres hurtigere end forudsat, vil det i høj grad svække støtten til genopbygning. Tilskud kan ydes indenfor et tidsrum af indtil 5 år efter fraflytningen, dog ikke udover 31. marts 1958, hvilket vil sige, at skal denne bestemmelse udnyttes, må forudsætningen være, at alle beboelseslejlighederne fraflyttes i løbet af 1953. Jeg tror ikke, det vil være muligt i disse meget boligfattige tider, og vil derfor anse det for nødvendigt, at fristen bliver forlænget i hvert fald med mindst et år. Men hertil kommer, at de kondemneringskendelser, som er afsagt for det kvarters vedkommende, der er tale om, har forskellig udløbstid, hvad jeg mener det er nødvendigt at tage hensyn til ved lovforslagets endelige udformning. Jeg håber, det vil være muligt under de kommende udvalgsforhandlinger at få gennemført de ændringer, vi må anse for nødvendige.

Det havde efter min opfattelse været ønskeligt, om den højtærede indenrigs- og boligminister kunne havde givet tilsagn om at føre saneringen videre ud i de kvarterer, som i almindelighed får betegnelsen saneringsmodne. Jeg gør her opmærksom på skrivelsen fra kommissionen vedrørende revision af boligtilsynsloven, hvori den henstiller, at for så vidt der kan tilvejebringes en godkendt saneringsplan og planen iøvrigt har udsigt til at kunne iværksættes indenfor en kortere tid, søges den nødvendige støtte til projektets realisation ved en finanslovsbevilling. Efter min opfattelse melder der sig så det spørgsmål, om det er muligt ad denne vej at yde kommunen den nødvendige økonomiske støtte til gennemførelse af den påtænkte sanering f. eks. på Vesterbro. Der vil næppe på denne måde kunne skabes hjemmel for ydelse af et huslejetilskud som i det foreliggende lovforslag. For at kommunen kan blive i stand til at yde et sådant tilskud også i forbindelse med en sanering på Vesterbro, vil jeg tillade mig at henstille til den højtærede minister, at man ændrer det fremsatte lovforslag, således at huslejetilskud kan ydes også ved saneringer udenfor det nu godkendte saneringskvarter.

Man bør nemlig erindre sig i den forbindelse, at ifølge statistikken lever 125 000

familier i lejligheder, der er opført før 1889, og ca. halvdelen af disse familier bor i København. Det er naturligvis ikke alle de gamle ejendomme, der er lige sundhedsfarlige, men der er nu ikke mange af disse gamle bygninger, som egentlig burde kunne undgå saneringen. Jeg skal også minde om, at der på et senere tidspunkt er opført ejendomme, der er under al kritik, for Københavns vedkommende gælder det en række ejendomme på Vesterbro, på Nørrebro og i Rymsgade-kvarteret. Disse ejendomme opførtes i slutningen af sidste århundrede ved et massebyggeri og afgiver en absolut utilstødelig og slet beboelse. Mellem disse ejendomme er der forholdsvis mange korridor-ejendomme. Disse lange gange på op til 20—30 m gør luften både stillestående og ildelugtende, hvortil kommer, at de næsten udelukker enhver mulighed for privatliv.

Fra det offentlige har der været talt og skrevet meget om dette saneringsproblem gennem en lang årrække. Det må derfor være rimeligt, at der nu gøres noget alvorligt derved, og at vi ikke stadig skyder spørgsmålet i ud det uvisse, alt medens disse lejligheder bliver ringere og ringere, særlig i forhold til den boligstandard, som vor tid tilstræber, og som det i udstrakt grad er lykkedes at gennemføre, takket være statsstøtten til boligbyggeriet.

Det forekommer mig, at den fremgangsmåde, som København har planlagt for saneringen, næsten forudsætter, at saneringen kan fortsættes etapevis år for år, idet der stadig må skaffes et mindst lige så stort antal boliger som dem, man nedriver. Hvis der bliver stop i denne sanering, betyder det, at de nyopførte lejligheder hovedsagelig bliver beboet af andre end dem, der er blevet udsaneret, om man kan sige sådan, og hvis vi ikke får saneringen til at løbe næsten som på bånd, vil det ikke være muligt at stille de forholdsvis billige lejligheder i den gamle boligmasse, hvis lejere flytter hen til de nye kvarterer, til rådighed for beboerne i den næste etape af saneringen. Jeg tror, det er nødvendigt, at saneringen fortsættes, og for ikke at skabe vanskeligheder må man samtidig foretage et tilsvarende nybyggeri og sørge for, at så stor en del som muligt af de lejligheder, der bliver ledige ved fraflytning, kan anvendes til boligrum for lejerne fra det næste saneringskvarter.

De spørgsmål, som dette lovforslag iøv-